

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LEDEN 2022 *** ROČNÍK XXIII. *** ČÍSLO 1

Cítát inspirující:

Ke slávě nestačí tvorba geniálních děl, někdo je musí před
světem také prohlásit za geniální. A. Valton

Rok 2021

zatímco celý dlouhý čas
vrávoral od rána do večera
špínou cest
a sytil ušmudlaná srdíčka
tváří, dnů
i odlouvajících nocí

pod rozjitřenýma očima jitřenky
předčítal politické projevy
a opíral své opilé oči
o vábivou hřbitovní zeď
na níž se hrbil břečťan
jako zapomenutý basový klíč
pohřebního marše

přece jen došel k jesličkám

**Pohodu a štěstí na Nový, a tedy i po celý rok 2022
přeji Teslíkovi**

Mám pro Vás nabídku. Vyhledáte-li si stránky <http://www.iliteratura.cz/Clanek/45011/nejlepsi-knihy-roku-2021> najdete na nich nejlepší knihy za uplynulých 365 dní.

Přiznám se, že jsem v loňském roce měl takovou menší čtenářskou krizi, nevím, jestli za to může jen covid, ale oproti předchozím rokům jsem přečetl málo knih (asi 40). A těch vybraných jako nejlepší opravdu poskromnu, ale možná je to dobrý tip pro čtení v roce 2022, abych věděl, kam v knihovně sáhnout.

Tak třeba v próze:

Eliška Beranová: Chlapec s rybí hlavou. Malvern.

Hana D. Lehečková: Poupátka. Vyšehrad.

Petr Šesták: Kontinuita parku. Host.

V poezii:

Simona Racková: Noční převádění mlád'at. Protimluv.

Jan Vozka: Ještě se musíme naučit milovat ticho a tmu. Dauphin.

Z překladů:

BujdaJurij Bujda: Ledově modrá krev. Přel. Jakub Šedivý, Maraton.

Chálid Chalífa: Smrt je dřina. Přel. Jitka Jeníková, Akropolis.

Katja Kettu: Vlčí růže. Přel. Jitka Hanušová, Argo.

PereiraAna Teresa Pereirová: Karen. Přel. Anna Tietzová, Triáda.

WalkerNico Walker: Poprvé. Přel. Romana Švachová, Jota.

Daniel Wisser: Královna hor. Přel. Magdalena Štulcová, Archa.

Ještě mám svůj tip. Ježíšek mi nadělil Rudišovu „Winterbergovu poslední cestu.“ Přečetl jsem ji velmi rychle, i když kniha je pořádně objemná. Myslím si, že bych ji mohl také doporučit. Jaroslavu Rudišovi blahopřeji k zajímavému dílu. Určitě se k jeho knize v Kobře ještě vrátím. Navíc má pro nás zvláštnost třeba proto, že se část odehrává v našem kraji či přímo v Jičíně a okolí, když hlavní hrdina se svým průvodcem putují po bojištích války z roku 1866.

Doufám, že jsem vás inspiroval.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Povídka Václava France „Padá?“ vyšla v časopise Literatura – Umění – Kultura ve středu 29.prosince 2021.
- Epigramy Josefa Jindry „Přemejšlenky“ vyšly v časopise Literatura – Umění – Kultura ve středu 29.prosince 2021.
- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů Kruh číslo 66 (vyšlo prosinec 2021) najdete dvě básně Václava France („Václavák“ a „Soutok“).
VáclaV

ČAJ č. 184 – MYŠKOVÁ, BENEŠOVÁ HÝŘOVÁ

Nový, již jednadvacátý, ročník časopisu autorů Jičínska otvíráme lednovým číslem, do kterého přispěly shodou náhod tři autorky.

Jednou z nich je Martina Myšková (pseudonym Martina Mouseová). Představuje se ukázkou ze své knihy „Valerie.“

Druhou je básnířka Lenka Benešová Hýřová. Zaslala ukázky z knihy „Promluva s andělem“ a z knížky pro děti „Hádanky pro malé andílky,“ ze které je i převyprávěná a zveršovaná pohádka „Šípková Růženka.“

Rozhovor poskytla třetí autorka, vysokomýtská básnířka Michaela Prachařová, která nedávno vydala prvotinu „Deštivý noci s portem.“ V rozhovoru mimo jiné přiznala, že : „Literatura je opravdová jen tehdy, tepe-li v ní život!“

Tvorbu domácích autorů, resp. autorek, zastupuje Ilona Pluhařová svojí „Baladou krvavou.“
VáclaV

**Středa 19. ledna od 18.00 hodin online na knihovna.jicin.cz/zive
BESEDA S VLASTIMILEM VONDRUŠKOU**

Spisovatel, historik, etnograf, publicista,
dlouhodobě nejpůjčovanější autor

v českých veřejných knihovnách hostem knihovny živě.

Sledujte nás odkudkoli ze svého počítače, telefonu nebo tabletu na
adrese. knihovna.jicin.cz/zive.

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Vlastimil VONDRUŠKA **KRONIKA ZÁNÍKU EVROPY 1984 – 2054** MOBA, 2019

Rozsáhlý román (779 stran) Vlastimila Vondrušky známého jako úspěšného autora historických knih je eposem dávajícím si za cíl jednak popsat dějiny Evropy (I.část, 1984 – 2019) a následně se snažit podívat do budoucnosti starého kontinentu (2.část 2020 – 2054).

Hlavním hrdinou je Adam Wagner a jeho potomci. Adam v roce 1984 při návratu z Anglie, kde přednášel, je konfrontován Státní bezpečností. Následně vstupuje do KSČ. Jeho žena Marta podepisuje Chartu, takže se rozvádějí. Každý jde svou cestou. Přichází rok 1989, Marta jako obdivovatelka Václava Havla skončí v jeho kanceláři, Adam na dlažbě, ale brzy jej vyhledá jeho bývalý řídící důstojník Hrouda a události nabízejí obrátka. Jejich tři děti, Robert, Barborka a Václav procházejí různými údobími.

Nechci tady vypisovat děj knihy, což by bylo v několika řádcích nemožné. Adam jako sociolog dokáže předvídat, což se jeví jako důležitý moment v řadě rozhodnutí, ať již se týká podnikání nebo vybudování sídla na Vysočině tzv. Klumpenštejn, který významně vstoupí do děje právě v druhé části knihy.

Adam umírá, čímž se uzavírá první polovina knihy. V té druhé, kdy autor fabuluje, se už záhy ukazuje, že nikdo není prorokem. Kniha vyšla v roce 2019, takže nikdo neměl tušení, že přijde COVID, ani autor.

S autorem lze souhlasit, že budoucnost bude muset řešit otázky islamizace kontinentu, nefunkčnosti Evropské unie, nedostatku energie či potravin pro lidstvo. Těmito větami lze shrnout hlavní problémy období, které se snaží Vondruška „předpovědět.“ Pochopitelně je to fikce, kdo ví, do jaké míry se předpovědi vyplní?

Ale jde hlavně o literární dílo, které je dobře napsané. Vondruška umí používat historická fakta a různé odkazy. Využívá sociologické prognózy, poukazuje na opakování dějin a kniha zaslouží čtenářskou pozornost. Udržuje napětí i přes rozsáhlost knihy. Václav

ZA JANEM DVOŘÁKEM

Ve středu 8.prosince 2021 zemřel ve věku 84 let spisovatel Doc. PhDr. Jan Dvořák, bývalý ředitel východočeského nakladatelství Kruh, čestný předseda Střediska východočeských spisovatelů.

Ti z nás, kteří pamatují počátky našeho literárního sdružování na počátku 90.let jistě pamatují i Jana Dvořáka. Dokonce byl na naší schůzce a hodnotil naše texty. Zároveň jsme jej znali jako dlouholetého poradce na Šrámkově Sobotce.

Možná se málo ví, že Jan Dvořák stál na počátku zfilmování Pecháčkových filmů o básnících, když rukopis „Amatéri“ doporučil Dušanu Kleinovi.

Ale těch autorských a editorských počínů bychom mohli jmenovat hodně. Např. Hledání v panelovém domě, Spolek svedených a opuštěných, Láska před západem slunce, Milá, milý, nejmilejší, Muž mezi ženami či Skalp.

Dovolím si otisknout vzpomínku PhDr. Lubomíra Macháčka na Jana Dvořáka, kterou napsal do bulletinu Kruh u příležitosti 80.narozenin Jana Dvořáka.

Osmdesátka Jana Dvořáka! Už? Snad poprvé jsme se potkali v nakladatelském domě v HK, bude to téměř padesát let. Seděl jsi u stolu za skleněnými dveřmi redakce a zval mě dál. S přibývajícímí lety o tom domě v Dlouhé 108 čím dál více přemýšlím. Lidé a

domy. Domy a rukopisy. Tady totiž dozrávaly a Tys jim pomáhal na svět. Párkrát jsi mě zavedl nahoru. Od přízemí, přes první až po druhé patro tím prostorem prostupovaly knihy. Nahoře jsi se svou rodinou bydlel. Tam jsi měl pracovnu a zásobárnu vědění. Neskrblil jsi a rozdával ji autorům, kteří dychtili vědět a umět to, co Ty. Byl a jsi jedním z nás. A za to, Jene, díky. Některé věci se koupit nedají, ty se jen předávají. Z lásky, z přátelství.

PhDr. Lubomír Macháček

Jest Vánoce

V knize Jacka Schaefera „Muž se srdcem kovboje“ konstatoval José Gonzales špatnou angličtinou „jest Vánoce“, a tím přesvědčil unavené honáky, aby se s ním vydali sněhovou bouří do dalekého corralu dovést dárky dětem. Svoji neméně špatnou angličtinou bych dodal: „Jest lidi“.

„Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé...“ Uznávám, že někomu nemusí být do zpěvu, netouží řešit zabodnutou kost v krku nebo hasit stromček, a někdo zase chce jenom jíst. Já ale sváteční radost sdílím, alespoň co pamatuju, i když zmatků kolem toho bývalo taky dost. Třeba mě napadlo, jestli Vánoce nevznikly na počest vánočky, a určitě bych uvítal, kdyby v kádích s rybama plavaly rovnou kapří řízky.

Avšak tyto úvahy brzy převálcoval problém samotné existence galilejského rabína Ježíše zvaného Kristus. Příchazel tajně k našemu stromčeku a naděloval, než mi zlomyslný spolužák vítězoslavně oznámil: „Dárky jsou od rodičů a ty jsi blbej.“ Stejně mi to vrtalo hlavou, až jsem dospěl k názoru, že blbej možná budu, ale Ježíšek existuje, protože přináší radost. Ať si myslí kdo chce co chce – da kommt kein Zug mehr.

Přihodí se v životě a jednoho „posedne pejcha“. Už jsem si říkal, že mě žádný místo na světě překvapit nemůže, až jsem spatřil Jeruzalém. Stál jsem tam na hradbách jako v Jiříkově vidění (jak jinak, když se tak jmenuju), pouliční harfenistka zpívala o městě ze zlata, kde tisíc sluncí svítí a já se zamiloval. Tedy ne do té harfenistky; duch místa mě posadil na zadek, možná i unavený nohy. Kde jinde než tady mohl začít příběh člověka, tedy i ten můj, s osudovým číslem 14, což je počet zastavení Krista před ukřižováním?

Jak si tak na těch hradbách sedím a odpočívám, představil jsem si v duchu Ježíše Nazaretského. Usměvavý vousáč přináší lidem světlo naděje a svým životním optimismem dokáže oslovit každého. Snová představa se mi v hlavě prolnula s Hendrixovou nadpozemskou kytarou v příběhu Anděla, sladké lásky mezi Měsícem a temně modrým mořem, Anděla, letícího vesmírem s hudbou sfér a

nekonečna. Pak se neradujte z Vánoc.

U nás doma jsme mívali o Štědrém dnu večere tradiční, ničím nerušené, snad jen s výjimkou občasných žlučnickových potíží, a na ty je cholagol. Jablko se pro jistotu rozkrajovalo předem v kuchyni, aby hvězdička byla zaručena, jen lití olova jsme nezkoušeli – nedopadlo by to dobře.

Slavit nebo neslavit může každý jak chce a děti se už nemusí účastnit jakýchsi školních „jolek“ s ruským dědou Mrázem. Pokud se po něm někomu stýská, necht' si pod stromečkem klidně zadeklamuje „Děduška Maroz, jolku nam přiňos.“ Nikdo ho neudá.

Mimochodem, za toho pohádkového staříka je zodpovědný Petr I. Veliký, kterému učaroval holandský Sinterklaas.

Jiný kraj, jiný mrav, ale tradice se často spojují, jako třeba oslava sv. Mikuláše, co ho někde nazývají Santa Clausem. Taký se po celém světě zpívají koledy nebo sváteční písně. V Německu „O Tannenbaum“, ve Francii „Noël Nouvelet“, v USA i staré dobré Anglii, „Good King Wenceslas“ o českém králi Václavovi a my zase posloucháme Rybovu mši vánoční, která je mi nejmilejší.

Tedy „šťastný a veselý“! Jest Vánoce.

P.S. Všimli jste si? Toho roku, kdy přestaneme věřit, že dárky naděluje Ježíšek, začneme k Vánocům dostávat ponožky.

Jiří Čutka

POVÍDKOVÁ SOUTĚŽ - KNIHY DOBROVSKÝ

KNIHY DOBROVSKÝ opět přináší Velkou povídkovou soutěž. Téma je nyní opravdu děsivé - zaměříme se na horor! Hledáme autorky a autory, kteří hrůzou doslova žijí a chtějí čtenářům předložit příběhy, při nichž tuhne krev v žilách. Vaše povídka musí obsahovat minimálně jedno z níže uvedených témat. A nezapomeňte, že kreativité a hrůze se meze nekladou. Krvavý hák na to!

Témata povídek: Šestý smysl. Kultury a rituály. Krvavá lázeň.

A co je nejlepší? Vítězné povídky budou publikovány v povídkové sbírce! Uzávěrka 15.ledna 2022! **PODMÍNKY** Viz zde https://www.knihydobrovsky.cz/akce-a-slevy/detail/velka-povidkova-soutez-3-hledame-mistry-hororu-1536?f_type=6

Opět mi přišlo velké množství krásných přání k Vánocům
a Novému roku 2022. Třeba jako toto od Dany Beranové.
Všem zasilatelům moc děkuji. Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz
Ročník 23. Číslo 1. Leden 2022.
(5.ledna 2022)
ikobra.rehec.cz